

FETJ

Edició Especial
50è aniversari
(1974-2024)

J

A

D

E

S

Escola Rossend Montané
Març 2025
Exemplar nº 3

Escola
ROSSEND
MONTANÉ

Presentació

El pas del temps és inevitable, però també és un tresor que ens regala aprenentatge, maduresa i saviesa. Quan mirem enrere, ens adonem que cada pas que hem fet, cada experiència viscuda i cada decisió presa formen part de la història que ens defineix.

A les escoles, on aprenem i creixem, és essencial entendre que conèixer el passat ens ajuda a interpretar el present. Els fets històrics, les tradicions culturals, i fins i tot els records personals ens ofereixen claus per comprendre qui som com a comunitat i com a individus. Donar valor al passat no és viure-hi ancorats, sinó apreciar-ne les lliçons per construir un futur més conscient i empàtic.

Així doncs, celebrem el temps que ens empeny endavant, però no oblidem d'aturar-nos de tant en tant per escoltar les veus del passat. Al cap i a la fi, són elles les que ens fan ser on som en aquest viatge apassionant que és la vida.

Amb aquesta edició especial de la revista de l'escola, volem retre homenatge a la nostra història educativa, continuant la tasca iniciada amb el llibre publicat en ocasió del 25è aniversari, "Un segle d'escola". Aquell volum posava en relleu els primers passos de l'educació escolar a Sant Pere Molanta, marcats per la inspiradora pedagogia Freinetana, i feia un recorregut per tot el camí que s'havia fet fins al 1999.

Aquesta revista és una finestra oberta per seguir compartint el llegat i la il·lusió que ens defineixen com a comunitat educativa. Junts, continuem escrivint la història, construint el futur i mantenint viu l'esperit de compromís amb l'aprenentatge i el creixement.

El projecte del 50è aniversari

Aquest curs hem celebrat un esdeveniment molt especial: el 50è aniversari de la reobertura de l'escola el 1974. Per commemorar aquest moment històric, hem dedicat el projecte transversal d'escola a explorar com ha evolucionat el nostre entorn al llarg d'aquests anys.

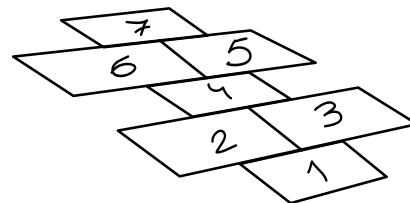
Cada grup classe ha escollit un nom relacionat amb un concepte significatiu que ha estat objecte d'estudi: els infants d'educació infantil han treballat els jocs tradicionals, primer ha explorat la pagesia, segon ha investigat la festa major, tercer s'ha centrat en les lletres, quart en els transports, cinquè en els invents i, finalment, sisè ha aprofundit en l'ajuntament.

Tots els alumnes han dut a terme una labor d'investigació sobre com han canviat aquests àmbits amb el pas del temps. El resultat d'aquesta feina, plena de dedicació i entusiasme, és el que ara us presentem a continuació. Esperem que gaudiu d'aquest viatge per la història i que serveixi per mantenir viva la memòria de la nostra escola, del nostre poble i del nostre entorn.

Sobre els Jocs Tradicionals durant aquests 50 anys...

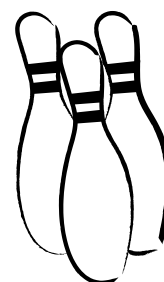
i3-i4-i5

Els nens i nenes d'infantil hem investigat com han anat canviant els jocs al llarg d'aquests 50 anys. Hem començat posant en comú quins són els jocs que tenim ara i als que ens agrada jugar. Per anar retrocedint i conèixer quins són els jocs a què jugaven els nostres pares i mares i per últim els avis i àvies.

Per fer aquesta recerca vam demanar ajuda a les famílies. Aquestes ens van portar diferents jocs tradicionals com ara l'oca, les bales, les xapes, nines de roba, baldufes, io-io i també ens van portar fotografies i explicacions d'altres jocs de carrer com ara el pica-paret, la xarranca, el mocador, etc.

Vam anar a fer una visita als avis i àvies del Centre de dia 4 Vents. Allà vam poder compartir que havíem descobert fins ara i ells ens van explicar a què jugaven quan eren petits/es. Sobretot jugaven al carrer amb qualsevol objecte que trobaven perquè no tenien joguines com les que tenim ara. Jugaven a pilota, a cromos, a saltar a la corda a tirar pedres al riu, etc.

Per acabar, vam fer una tarda conjunta on ens vam explicar com es juga a cada joc que dona nom a les diferents classes (xarranca, joc de la oca i io-io) i també vam jugar a altres jocs tradicionals.

SOBRE LA PAGESIA DURANT AQUESTS 50 ANYS...

1r

Al llarg d'aquests 50 anys
la nostra escola ha canviat
molt.

Ara l'escola és molt més
gran.

Ahora era més petita i
estava envoltada de rinyes
i canins.

El nostre entorn
està ple de rinyes.

La porta de la nostra
classe:

Ahans les seïnes eren molt més manuals, ara hi ha més maquinària.

LES EINES MANUALS

RASCLET

CARRETO

PALA

TISORES

AIXADA

MAQUINÀRIA

MAQUINA DE COLLIR RAÏM

TRACTOR

REMOLC

La seïna dels Pagedors i Pageders és molt dura però molt necessària.

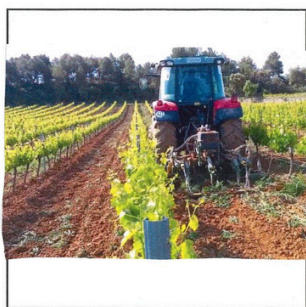
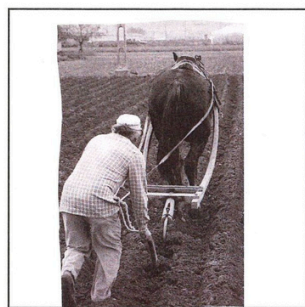
cal treballar molt fort
tot l'any per recollir els
fruits

El canvi climàtic és molt perillós i
afecta molt a la pagesia.

ABANS I ARA

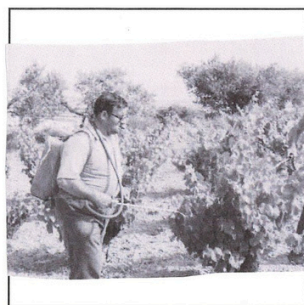
Classmar

Collir

Tractar

Podar

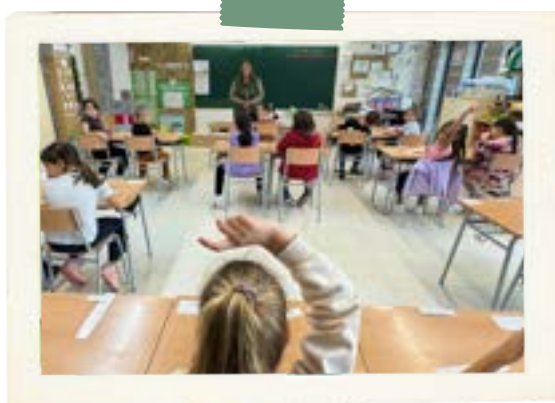

La tecnologia ens fa la vida
més fàcil, però cal fer-la servir
amb seny.

SOBRE LA FESTA MAJOR DURANT AQUEST 50 ANYS...

2n

Els nens i nenes de segon hem investigat com és la festa major del nostre poble i també com són les festes majors de Vilafranca del Penedès i de Tarragona. Ens hem centrat en les particularitats de cada festa i en les seves diferències i semblances. Per fer-ho hem rebut la visita de l'Àngels que ens va explicar els inicis de la Festa Major de Sant Pere Molanta i del Roger i el Biel, companys de l'escola, que ens van deixar veure els gegantons i ens van explicar com era la festa major del poble actualment. També, vam parlar amb el Bruc, un company de l'escola que participava en un ball de la Festa Major de Vilafranca i amb dos membres del Ball de Diables de Tarragona per conèixer la festa major d'aquesta ciutat. Amb tota aquesta investigació i les nostres observacions hem pogut veure que les festes evolucionen amb el temps i que no són iguals a tot arreu! En les següents pàgines us expliquem el que hem descobert de la Festa Major del poble!

Fem preguntes a l'Àngels sobre la Festa Major del poble!

El Roger i el Biel ens ensenyen els gegantons de Sant Pere Molanta!

Aprenem sobre la Festa Major de Tarragona! Escoltem les respostes a les nostres preguntes!

la festa major de Sant Pere Molanta és
el 15 d'agost. El seu patró és Sant Roc.

els organitzadors són el grup de Joves i la societat principal
unió.

Des del 1995 que hi havia capgrossos
al poble però no hi havia gegants,
van ser estrenats l'any 2000.

Es va organitzar un
taller obert a tothom per
fer els capgrossos. Van
ser la colla més gran de
Catalunya!

Els balls es van crear
amb l'ajuda de l'amba.
Es van recuperar les
penyeretes i els pastorets.

Els gegants necessiten
portants! Animeu-vos!

cada any ve un ball conegut
de Vilafranca del Penedès.

QUÈ HA CANVIAT?

ELS CAPGROSSOS ja no surten a la festa major, ☹️

ELS VESTITS de les Pànderes han canviat amb el temps.

ELS VESTITS dels diables han canviat de color.

El Ball de Pastorets no participa actualment a la festa major.

SOBRE COM HAN CANVIAT LES LLETRES DURANT AQUESTS 50 ANYS...

3r

ض

Ens hem preguntat: les lletres han canviat al llarg del temps? D'on venen les lletres que coneixem? Totes són iguals?

Ens hem adonat que teníem moltes preguntes sobre una cosa tan quotidiana per nosaltres com les lletres. Entre els companys i companyes de la classe hem vist que **no hi ha un únic sistema d'alfabet**, perquè hi ha alguns de nosaltres que sabem idiomes que s'escriuen amb altres lletres.

TOTES SÓN IGUALS?

Ω

El primer que vam investigar va ser a partir d'uns trenca-closques molt divertits, amb diversos alfabetos i sistemes de comunicació antics i moderns.

Alguns de nosaltres hem volgut ensenyar a la resta de la classe els alfabetos que coneixem i algunes paraules que podem utilitzar en el nostre dia a dia.

Hem après a saludar i veure com estem!!

ت

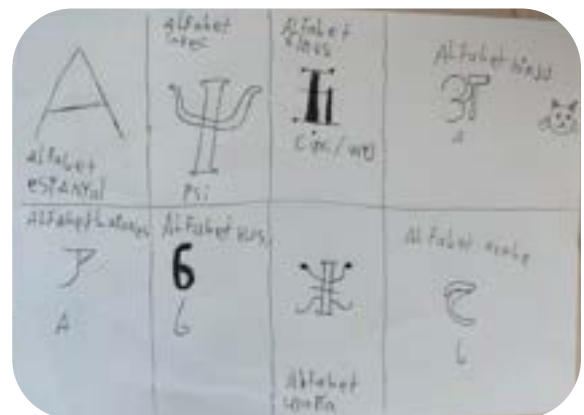
D'ON VENEN LES LLETRES QUE CONEIXEM?

Un dels projectes d'aquest curs ha estat La Prehistòria. Ha estat una ocasió perfecta per investigar quins va ser l'inici de les comunicacions. Hem descobert que els nostres antecessors van començar a deixar mostres de comunicació amb les **pintures rupestres**. Hem fet una activitat en la que ens hem posat en la pell de les persones de la prehistòria i hem fet nosaltres mateixos unes pintures rupestres!

LES LLETRES HAN CANVIAT?

L'últim pas de la nostra investigació ha consistit a explorar molts tipus d'alfabets diversos. Hem observat quines **semblances** tenen i quins no s'assemblen gens. Hem vist que hi ha símbols que no reconeixem i són molt curiosos! D'altres ens han costat més de copiar perquè són molt complexos! Ens ho hem passat d'allò més bé descobrint-los!

안녕하세요

ПРИВЕТ

ë

Φ

おはよう

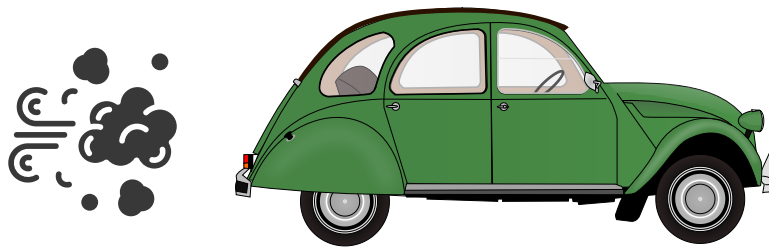
虎年大吉

LA CLASSE DE 4T HEM TINGUT CURIOSITAT PER SABER COM HAVIEN CANVIAT ELS TRANSPORTS DURANT ELS DARRERS CINQUANTA ANYS.

Per això hem investigat a través de documents gràfics, com les fotografies que ens van proporcionar les nostres famílies. Gràcies, famílies, per ajudar-nos!

Hem descobert que als anys 70 la gent no anava tan amunt i avall, vivien i treballaven més a prop. La majoria dels nostres avis ens van dir que anaven a l'escola a peu, i això que alguns havien de caminar força per arribar-hi!

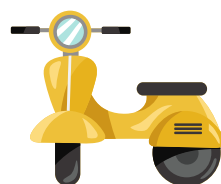
Abans hi havia pocs vehicles i eren més petits i lents. Per això, no feien falta gaires carreteres i els carrers del poble estaven sense asfaltar. A més, com que hi havia pocs vehicles, produïen poca contaminació.

Els vehicles d'ara contaminen menys; però, com que n'hi ha molts, hi ha més contaminació que abans. Per reduir la contaminació hauríem d'anar més a peu i utilitzar més el transport públic, i per això creiem que hem de millorar els trens i els autobusos.

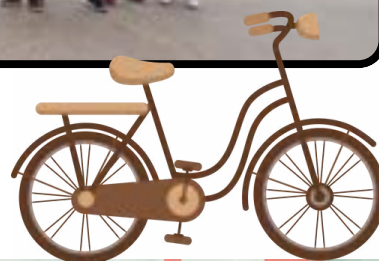

En aquests darrers cinquanta anys també s'ha modificat molt el nostre paisatge perquè ara hi ha moltes més carreteres i autopistes que abans. Per als animals això suposa un perill i alguns d'ells moren atropellats. Creiem que els vehicles del futur haurien de tenir sensors per evitar-ho.

I per últim, també hem observat que els vehicles d'abans eren menys segurs, no tenien cinturons ni s'utilitzaven els cascs. Ara els vehicles estan més ben protegits; però també corren més, per la qual cosa hem d'estar molt alerta per no tenir accidents i no distreure'ns amb el mòbil.

COM A CONCLUSIÓ direm que els vehicles ens han fet la vida més còmoda i arribem més de pressa a tot arreu del món, però creiem que hauríem d'intentar no abusar-ne i fer com els nostres avis: utilitzar més les cames.

Investiguem

Els i les alumnes de 5è han desenvolupat un treball ple de creativitat, innovació i aprenentatge, que els ha portat a explorar els invents i alguns dels/les inventores que han marcat la història.

El projecte s'ha articulat a través de diferents activitats amb l'objectiu de connectar passat, present i futur, mitjançant conferències, investigacions i exposicions. Els nens i nenes han après com alguns invents han canviat la societat i han inspirat nous avenços tecnològics. Aquesta feina els ha permès no només adquirir coneixements, sinó també desenvolupar habilitats com la recerca, l'expressió oral i escrita, i el treball col·laboratiu.

Una de les primeres tasques del projecte ha estat la investigació d'invents i inventors icònics al llarg de la història. L'alumnat ha descobert figures com Thomas Edison, Marie Curie o Leonardo da Vinci, i ha aprofundit en com les seves creacions van impactar el món. Per fer-ho, han cercat informació a través de llibres, internet i fonts primàries, desenvolupant així el seu esperit crític i la capacitat d'analitzar informació.

A més, han preparat conferències orals on han compartit amb la resta de companys i companyes els resultats de la seva recerca, aprenent a comunicar les seves idees de manera clara i efectiva.

La part més emocionant del projecte ha estat, sens dubte, el moment en què els i les alumnes s'han convertit en inventors i inventores! Inspirats/des en les seves investigacions, han treballat per idear els seus propis invents. Des de solucions creatives per problemes quotidians fins a idees innovadores per millorar la vida de les persones, obtenint així resultats d'allò més sorprenents.

En definitiva, aquest projecte transversal no només ha servit per celebrar els 50 anys de l'escola, sinó també per inspirar el futur. Qui sap si entre els i les nostres alumnes de 5è hi ha futurs inventors i inventores!!

De Josep Mir a Fina Mascaró : dos alcaldes d'Olèrdola

La classe de sisè, com a classe de l'Ajuntament que som, hem estat aprenent diferents aspectes sobre l'Ajuntament del nostre municipi. Així, ha estat un goig haver pogut parlar en primera persona amb dos alcaldes que ha tingut i té Olèrdola. Passat i present. Un home i una dona.

Just havent arrencat el curs, el 27 de setembre l'excalde Josep Mir va venir a la nostra classe a respondre les nostres preguntes. Va ser una entrevista molt interessant i plena d'emoció per la gran vinculació que tenia el senyor Mir amb en Rossend Montané. Josep Mir va ser alcalde des del 1991 fins al 2003 i va ser qui va fer el relleu a Rossend Montané després de la seva tràgica mort.

L'excalde Josep Mir responent les nostres preguntes i a la dreta amb el grup-classe

Mir va demostrar gran energia durant tota l'entrevista. Gran amant de la natura i amb ganes d'estar amb la gent i treballar per la gent. Josep Mir va ser un alcalde que amb ganes va agafar l'alcaldia en aquell moment: va ser un honor, vaig dubtar, jo era el número quatre. Ho va decidir el grup polític, ja que en aquell moment podria seguir les directrius de Rossend Montané. Mir, també expressà que el canvi de regidor a alcalde va ser traumàtic i definí la situació com anòmala. L'excalde defineix la tasca d'un alcalde com una feina complexa i poc senzilla. Les tasques d'alcalde van des de les demandes de la gent, solucionar problemes, exigir i sobretot està a prop de la gent.

Durant el seu mandat hi va haver canvis rellevants, ja que va ser una època de recursos: faltaven coses i es van fer. Es van deixar les bases perquè les següents legislatures poguessin continuar. Un exemple de què es va impulsar va ser el polígon de Sant Pere i el polígon del Clot de Moja, motors econòmics del municipi.

L'Ajuntament també ha evolucionat i durant el seu mandat no hi havia mòbils i algun ordinador grandíols i lent o que hi havia moltes piles de papers.

De 38 alcaldes que ha tingut el municipi, només una és dona. L'actual alcaldessa, Mir creu que actualment els temps han canviat molt. De fet, a les reunions tot eren nois. A la seva llista van aconseguir un 50% de noies. Aconseguir que les noies imposin el seu criteri és cabdal per avançar, expressà l'exalcalde.

Josep Mir, persona a qui li agrada treballar per a la gent. Actualment, està jubilat i gaudeix de les seves gallines.

El 18 de novembre, vam realitzar una entrevista amb l'actual alcaldessa d'Olèrdola, la senyora Fina Mascaró. Enèrgica, apassionada de la seva feina i d'idees clares. Mascaró ens va aportar moltíssima informació i reflexions que ens van fer vibrar: Si no ho fem bé, ja n'aprendrem, hi ha d'haver la visió de tothom: homes i dones, a la vida he tingut bons companys de viatge.

Mascaró defineix la política com un servei a la gent: La feina d'alcaldesa m'ha donat com conèixer i fer amb la gent.

Fina Mascaró ha aportat una mirada femenina a la política. Des del 1991, Mascaró es dedica a la política. Durant aquests anys ha vist que el fet de ser dona ha influït en la manera que pot haver estat tractada: és molt significatiu, les dones ho tenim molt més difícil. A les dones se'ls exigeix molt més. El paper de la dona cal reivindicar-lo.

Tot i això, Mascaró està molt contenta d'haver estat la primera dona alcalde d'Olèrdola i una de les primeres dones en aquest àmbit. La seva feina li ha implicat molt d'esforç, però és molt gratificant. La seva referent és la Carme Forcadell: si ofereixen un càrrec a les dones, aquestes han de dir que sí i si no ho fem bé, ja n'aprendrem.

L'actual alcaldessa responent a les notes preguntes i a la dreta amb la nostra classe.

L'actual alcaldessa també és la regidora d'igualtat i feminisme. La seva tasca és visualitzar la igualtat. Ens ha explicat que estan preparant un llibre que vol ser un clam a les dones "Homenatge a les dones d'Olèrdola" on es vol destacar que cap dona és diferent.

Fina Mascaró té molt clar que un home i una dona fan política, que la diferència de gènere no ha de ser una dissemblança. Així, a les llistes dels partits, caldria donar visibilitat a tothom indiferentment del gènere.

En l'àmbit científic, social o laboral, encara falta molt per la igualtat de gènere. De fet, Mascaró ens explica que al capdamunt de gremi d'infermeria (on un tant per cent molt alt són dones) hi ha un home o ens confessa que hi ha una oncòloga destacada al nostre municipi que si possiblement fos un home tothom el coneixeria.

Fina Mascaró té moltes ganes de tornar a ser alcaldessa, però creu que dos mandats són suficients i que s'ha de donar pas a noves il·lusions i maneres de fer.

En l'àmbit familiar, saben que la política és la seva passió, així, ho accepten i la recolzen: Tinc bons companys de viatge.

La classe de sisè vol agrair profundament que en Josep Mir i la Fina Mascaró hagin volgut participar en aquest moment històric de la nostra escola.

La porta del nostre Ajuntament

Reflexions del passat i present de l'escola

Les parets d'una escola guarden més històries del que les paraules poden descriure. Tanmateix, en aquest apartat, volem fer un viatge al passat, escoltant les veus dels qui van formar part de la nostra escola en diferents etapes de la seva història: exalumnes, exdirectores, la directora actual i altres membres de la comunitat educativa. Descobrirem com era la vida escolar en altres temps, quines experiències van marcar el camí i com cada generació ha contribuït a construir aquest llegat que, amb orgull, seguim escrivint dia a dia.

De l'any 1961 al 1966, per M. dels Àngels Gual Masip

Vaig estar a l'escola des del 1961-1962 fins al 1966.

La classe era formada per nenes on la professora Rosario Bardagi impartia tots els cursos de pàrvuls fins a 8è.

Han passat més de 60 anys d'aquesta etapa i jo era una nena i, per tant, els records són difusos, però els que sí que tinc són els següents:

- S'entrava per una porta petita i després es feien grans, molt grans les estances, sobretot en entrar a la classe amb aquells finestrals grans que deixaven veure les vinyes o el paisatge nevad de l'any 1962.
- L'altra porta d'accés en el vessant est era molt gran i quan s'obria sorgia la màgia. S'omplia de sol i llum, i al fons, en la llunyania, un espectacle preciós on veia la muntanya de la "Font del Cusco" i l'imponent "Pi d'en Barba" que coronava la carena. Malauradament, un llamp el 2015 el va partir. Aquesta porta s'obria en moments puntuals, al mes de maig i d'altres que no tinc del tot clars.
- El lavabo tenia una olor molt característica.
- A les parets, hi havia una pissarra davant i una altra darrere, mapes i els "leitmotius" franquistes també.
- Hi havia un gran pati, on també jugàvem amb algunes nenes en sortir d'escola durant la nostra vida quotidiana. El pati estava encerclat per unes parets a mig fer, hi havia un pou, una aixeta enganxada al costat de la porta d'entrada. És en aquesta aixeta on tots nens i nenes ens rentàvem les mans o les ferides que ens fèiem.
- També em ve al cap les classes de religió de mossèn Fèlix Miquel, diferent del que estàvem acostumats, amb els dibuixos a la pissarra i les seves reflexions, allunyades de l'encarcament d'aquells temps.

Tinc un record molt bonic de la meua escola, l'essència i sentiments d'una infància.

De l'any 1960 al 1970, per Pere Milà i Duran

Vaig començar a anar a l'escola sobre la primavera de 1961, durant el curs 60-61. Tenia 4 anys i mig i el professor que teníem era el Sr. Nortes, que va arribar a tenir una cinquantena de nens. A part dels del poble, venien de Sant Cugat, de Sant Miquel i de masies properes. L'escola era mixta, però els nens i les nenes estàvem separats en classes o aules diferents, tan separats que entremig hi havia les casetes-habitatge dels professors. Tots els cursos s'implementaven a la mateixa aula i el professor havia de repartir els temps. Tot es feia en castellà. L'esbarjo el fèiem al pati on es jugava a futbol, es feia gimnàstica, etc...

A la classe estàvem asseguts en pupitres de dos i els més petits amb unes taules quadrades planes. A les parets penjaven mapes i la pissarra al davant. També hi havia penjat un Sant Crist i les fotos del Dictador i algun altre feixista. Teníem uns grans finestrals que donaven a les vinyes. Sovint ens feien canta el "Cara el sol" i altres cançons feixistes.

El Sr. Nortes va estar fins al curs 63-64 i se'l va considerar molt bo per l'ensenyament, però en tota aquella època recordo alguns dels més grans fent unes gamberrades molt fortes, fortíssimes, que no cal entrar en detalls. També recordo com el professor era de la vella escola i els càstigs eren memorables (no entraré en detalls tampoc). Jo, al ser petit, estava acollonit. Actualment allò que es feia és impensable.

El curs 64-65 va venir el Sr. Cuesta. Aquest professor es pot dir que era més tou i pacífic i només va estar aquest curs. Res més a ressaltar per la meua part.

Del curs 65-66 fins al final 69-70 vam tenir al Sr. Vendrell, un professor molt jove. Va arribar amb 28 anys. Per mi era molt intel·ligent i amb ganes de fer moltes coses.

El sistema d'aules separades seguia sent el mateix, el professor havia de repartir també el temps pels diferents cursos i tot es continuava fent en castellà. Alguns alumnes van poder estudiar comerç i anaven a examinar-se a Barcelona. Altres vam poder estudiar Batxillerat i, en el meu cas, anàvem a examinar-nos a Tarragona com a lliures (alumnes no oficials de l'Institut). El Sr. Vendrell ens portava en cotxe o ens llogava un taxi. Va promoure el teatre i cada any fèiem Els pastorets o alguna altra obra, així com altres tipus d'espectacles a la Sala del poble. El Sr. Vendrell era el que feia de director.

Es va editar durant algun temps un petit diari que es deia la "Voz de la Escuela" i es feia a la mateixa escola. Es va fer una petita biblioteca. Es feien excursions i es va formar un equip de futbol escolar. Anaven a jugar a Sant Cugat, a La Granada, a Vilafranca...

El Sr. Vendrell també ens feia cantar, a vegades, alguna cançó feixista (encara que no li agradava fer-ho), però deia que ens les haviem de saber per si passava algun inspector (algunes vegades va passar).

Aquests temps van coincidir amb l'arribada al poble de mossèn Fèlix Miquel (36 anys), un capellà modern i diferent. Alguna vegada ens venia a fer la classe de religió i ens explicava coses divertides, ens ajudava a muntar les obres de teatre dels Pastorets i tan ell com el Sr. Vendrell jugaven algunes vegades a futbol amb nosaltres a l'esbarjo.

El mossèn Fèlix Miquel i el Sr. Vendrell van formar un tàndem molt bo pel poble i molt estimats per la gent.

De l'any 1974 al 1978, per Ester Miquel

Jo anava a primer i vaig tenir dues mestres, la senyoreta Ma José i la senyoreta Isabel. De la primera tinc un record molt intens, recordo que era molt dolça i em va ajudar molt a estar bé a l'escola.

Al curs següent va arribar l'Ana i vaig estar tres cursos amb ella; durant una temporada la va substituir la Margalida Giralt, amb qui vaig mantenir correspondència per Nadal durant algun temps.

Dels primers anys amb l'Ana recordo especialment les activitats que fèiem fora de l'aula, la seva casa era una continuació de l'escola i hi anàvem a tocar la flauta, hi anàvem tots els qui teníem interès per aprendre música i de vegades ella tocava el piano per a nosaltres, hi passàvem bones estones.

També recordo algunes classes de tenis, era un esport que ella practicava regularment i ens l'ensenyava. S'hi havia de posar molta atenció a com s'agafava la raqueta, el dit gros anava en contraposició als altres i el braç quasi bé tot estirat.

Alguns dissabtes, ens portava al club de tenis on ella jugava. Amb els anys ha estat l'esport que he practicat en més ocasions, però com altres coses que vas fent les deixes... estic segura que podria tornar-hi perquè en tinc una bona base.

També era típica la jordana esportiva escolar que es donava un cop a l'any a Sant Cugat. Ens trobàvem un diumenge nens i nenes de diferents escoles i es participava en un cross. Hi havia medalles per a tothom, guanyessis o no.

El curs que tinc més present és el darrer, suposo que per l'edat i per les responsabilitats que comportava el fet de ser els més grans de l'escola (junt amb en Joan Socias i el Manel Blas).

Una de les vivències més clares és la necessitat que teníem els de quart d'organitzar-nos la feina entre nosaltres i intentar ser el més autònoms possible, ja que la mestra havia d'estar pels més petits.

Això era molt motivador per a mi i recordo que ens portava tota una sèrie de discussions entre els tres per veure com ho feríem.

Quan acabava la feina, anava a la taula dels petits a ajudar-los, mentre ho feia, aprenia a pensar, doncs havia de tenir clar allò que els explicava per fer-los-hi entendre... potser per això avui em dedico a l'ensenyament.

No recordo haver treballat amb llibres de text, sinó més aviat amb fitxes preparades per la mestra. De tant en tant ens preparava activitats especials, com un dia que va venir un senyor a ensenyar-nos a relaxar-nos i fer ioga. Setmanes abans de Nada, apreníem nades en castellà.

El pati el teníem molt desarreglat: amb una tanca de pedres mig caiguda i altres rocs escampats. Al matí tots portàvem de casa una bossa amb l'esmorzar per menjar-lo al pati i si plovia ens quedàvem a dins, a la sala que hi havia a l'entrar, on penjàvem els abrics.

"Un segle d'escola" (Ester Miquel, 1999, p.)

De l'any 1979 al 1989, per Cisco Barrero

L'ESCOLA QUE JO RECORDO

Una trucada és l'inici per recordar el meu pas per l'escola Rossend Montané. llavors no es deia així. És curiós, però en el dia a dia no trobem el moment per tirar enrere en el temps i celebracions com els 50 anys d'una petita, però gran escola de poble, et fan revivre emocions i repassar el viscut fins avui. Serà casualitat, però jo també faré 50 anys.

Nosaltres érem de l'EGB. Recordo que solament hi havia una classe on estàvem repartits diferents cursos. Tot queda molt llunyà je,je,je,je!!! Primer dia de classe, 5 anys, el més petit de tots. Sec a una taula amb paper i colors, tot el dia dibuixant i pintant, aquest és el meu primer record. La Señorita Ana era l'única mestra que hi havia i ella és la que donava classe a tots els cursos i totes les matèries. No recordo quants alumnes devíem ser, uns 25 alumnes?

L'escola era un edifici situat més o menys on ara està l'hort de l'escola actual. Una sola classe amb uns finestrals de dues ales llargues quasi fins al sostre, que ocupaven tot un pany de paret que donaven a un camp de blat molt gran. Recordo els dies de vent, el camp semblava un mar amb onades.

Crec que el nostre curs i els següents van ser els que en certa manera van fer créixer aquella petita aula. No ho tinc clar, però en poc temps es van construir més classes creixent l'escola cap a l'antiga pista, que estava situada on ara està el menjador i l'entrada principal del Carrer Wilson.

Tot allò fins al cap del carrer on està la sala, era un gran parc amb arbres. Alguns d'ells plantats pels pares i mares i els alumnes. Darrere estava l'escola que com he dit a poc a poc anava creixent amb alumnes, aules i professors i professores.

El meu curs érem uns 12 contant algun repetidor. Vàrem ser la primera promoció que a 6è no marxava de l'escola cap a "La Comarcal" i vam poder seguir fins a 8è i passar a l'institut directament. Crec que fins i tot vàrem ser el primer curs a fer un viatge de fi de curs, en concret a Mallorca.

És ara, mirant amb perspectiva, que m'adono de la sort que hem tingut de ser alumnes d'aquesta escola. Realment érem com una gran família formada per tota la comunitat educativa, professors, pares, mares i alumnes. Potser no he sigut el millor estudiant de l'escola, je,je,je!!!, però miro enrere i tinc un gran record de la meva època d'alumne.

Passen els anys i em retrobo amb l'escola de nou, en aquest cas com a pare. En estructura, l'escola no havia canviat gaire de com jo la recordava. Lògicament, hi havia més alumnes, i per això, es van posar uns mòduls temporals nous dins d'aquell parc d'arbres que per un temps van formar part de l'escola. Allà hi van ubicar l'alumnat de P3, entre els que estaria el meu fill gran, el Nil. Anys després també el petit, el Jan però, ell ja es va incorporar a l'escola que coneixem ara.

He viscut l'escola Rossend Montané de moltes maneres. Com a alumne, com a pare, com a membre de la junta de l'AMPA (AFA actualment), també com a president de l'AMPA durant força anys fins que els meus fills van deixar l'escola per marxar a l'institut. Segurament em deixo molts detalls que no soc capaç de recordar, però el que tinc clar és que l'escola Rossend Montané és i serà part de la meua vida.

Gràcies per l'oportunitat que m'ha donat el 50è aniversari de l'escola per recordar els moments viscuts i veure com una petita escola s'ha fet tan gran.

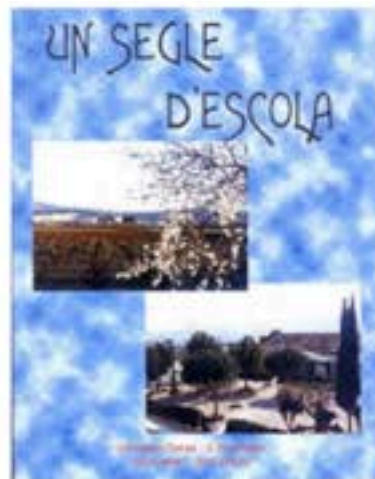
De l'any 1988 al 2005, per Montse Almirall

Diuen que només s'ha de mirar enrere per empènyer-te a avançar. A voltes, però, també és interessant fer una mirada per adonar-te d'on has arribat i quin era el teu punt de partida.

Fa ja uns dies que remeno dins dels calaixos de la meua memòria i amb l'ajuda d'un vell ordinador que encara, sortosament, funciona he fet un viatge al passat.

Probablement, moltes de les persones que ara llegeixen aquestes línies no sàpiguin qui soc, algunes és possible que a les lleixes de casa dels seus pares o avis hagin trobat un llibre amb aquesta portada de fa 25 anys... i uns quants encara que no en sigueu molts, guarden a la seva memòria moments, situacions, sentiments i vivències d'un temps passat però alhora molt proper.

Sí, ja fa 25 anys que vam fer-la grossa celebrant els 25 anys de la reobertura de l'escola. Cert és que físicament l'escola molt ha canviat. Ara bé, qui no ho ha fet després de 25 anys?

Vaig arribar a l'escola el setembre de 1988, era la segona mestra amb plaça definitiva d'un total de 4 i de cop em van assignar una tutoria de 5è i 6è d'EGB, la secretaria del centre i les matemàtiques de 7è i 8è. Les mestres, tot dones, tenien una estreta relació pedagògica amb St. Cugat i Avinyonet. Jo em vaig sentir com peix fora de l'aigua i al cap d'un parell de setmanes ja en volia marxar. L'escola rural no estava feta per a mi, pensava... Tanmateix, a la vida hi ha decisions que hem d'assumir, canvis que han de passar i pors que és necessari afrontar i ara, després de dedicar-hi tants anys, tinc clar que tot docent hauria de passar-hi un parell de cursos per realment aprendre.

He viscut al llarg de la meua vida 10 reformes educatives i a nivell professional n'he patides 8! amb el seus corresponents Decrets, Resolucions i instruccions varies i variades. Des de la llunyana LODE del 85 fins a la LOMLOE del 2020, l'escola ha estat en una gran fira d'atraccions, a dies perduda dins del laberint, d'altres a la muntanya russa amunt i avall i a estones al tren de la bruixa rebent a tortes i a dret... Ser mestra és, si tens vocació és clar, la millor professió del món, si no en tens jo sempre dic "millor busca una altra manera de guanyar-te les garrofes", perquè sí, ser mestra és dur física, psíquica i emocionalment.

L'escola catalana rural de finals del segle XX era un reflex de la complexitat de la societat catalana d'aquell moment. Servia per a tot, com a espai d'ensenyament, de preservació cultural i tradicional, de guardiana del patrimoni o de la llengua i va jugar un paper fonamental en la formació de la identitat dels pobles. Malgrat les dificultats que va afrontar, la seva contribució a la cohesió social i a la transmissió de valors és innegable. Avui, és essencial reconèixer i valorar aquesta etapa, ja que ens ajuda a entendre els fonaments de l'escola i la societat d'avui en dia.

En una escola rural amb pocs mestres, cada educador sovint ha de gestionar diverses matèries i nivells educatius. Aquesta diversitat requereix una gran flexibilitat i adaptabilitat. En el meu pas per Sant Pere Molanta vaig fer de tutora, de secretària, de cap d'estudis de la ZER, de coordinadora d'informàtica, de coordinadora de llengua i cohesió social, coordinadora de riscos laborals, especialista de matemàtiques a EGB, d'Educació Física, d'anglès, d'atenció a les necessitats educatives, mestra d'acollida, mestra de suport, vetlladora, responsable de biblioteca i del programa d'animació a la lectura i, fins i tot, responsable de manteniment del centre i neteja de la plaça i la pista que eren obertes i públiques... Alguns cursos gairebé

tots els càrrecs al mateix temps en una escola que creix i que no té els recursos humans, materials i d'espai necessaris per desenvolupar la tasca que li és encomanada. Cal ser creatiu i resolutiu, el cap als núvols i els peus a terra. Cal remarcar i és just fer-ho, que l'escola que avui tenim és en essència la mateixa que teníem a inicis de segle i que gràcies a les famílies que van confiar-hi, gràcies als docents que hi van deixar empremta i amb la col·laboració de l'Ajuntament vam assolir les fites que ens vàrem proposar. Amb il·lusió i moltes hores de dedicació vam fer realitat un somni.

No es tracta aquí de fer un assaig sobre l'escola de finals del segle XX i d'inicis de XXI i la seva evolució, per això ja tenim la intel·ligència artificial, que en 10 segons t'ho fa; tampoc vull fer un resum del llibre Un Segle d'Escola, perquè podeu mirar el vídeo que han penjat al web... Nogensmenys, mirant, rellegint i obrint arxius de vells disquets, una tasca que no ha estat fàcil ja que molt d'ells estaven en formats avui impossibles, he trobat unes pinzellades de la seva història i algunes dades per compartir amb vosaltres.

El primer quart del segle XX, l'escola canvià en diverses ocasions d'ubicació. Cap als anys 30 fou una de les escoles pioneres en l'aplicació de les tècniques i filosofia de Freinet, de la mà del mestre Josep Santaaulària, els infants mantenien correspondència amb altres escoles i editaven i compartien el seu diari escolar "Llum", podeu fer-ne un cop d'ull al web de l'Ajuntament.

Cap als 50 es va estrenar l'edifici antic construït seguint una mica les idees del mestre freinetià, el qual juntament amb els seus alumnes havia dissenyat i fet la maqueta del que havia de ser l'escola, la guerra civil i la dura postguerra, però, van entorpir-ho tot... del projecte inicial quedà només les dues aules, la de les nenes i la dels nens, i les dues cases de mestres.

20 anys més tard com a resposta a la posada en vigor de la reforma del 70 naixien l'EGB i les concentracions escolars. L'escola tancà les portes i tot l'alumnat va anar al Baltà Elies de Vilafranca, l'escola que va néixer per donar resposta educativa als infants de la comarca que vivien en pobles petits.

Tornar a obrir l'escola no va ser fàcil, molta gent del poble va haver de treballar-s'ho i lluitar. Sortosament, el curs 1973-1974, l'escola tornà a obrir les portes. Dins tot era pols i foscor, lluny quedaven aquells dies d'impremta, de vivències, de sortides de treball... ara naixia la "nova escola" unitària mixta i agregada a l'escola de Moja (una aula més) i ho feia del no-res, tot s'havia perdut i recomençava amb només una mestra per més de 30 nens i nenes de totes les edats. Foren temps durs aquells.

Cap als 80 la cosa va anar canviant i van ser ja 2 mestres, l'escola recuperà el seu estatus i es convertí en l'Escola Graduada Mixta. Cap a finals dels 80, com ja he comentat més amunt, érem 4 mestres i l'escola s'anomenà Col·legi Públic de St. Pere Molanta. Poc a poc l'escola anà creixent, el nostre alumnat venia de les masies, també de Sant Miquel, l'Arboçar i començaven a arribar també de les urbanitzacions d'Olerdola i d'Olivella.

Als 90 vam tenir nova llei d'educació, la LOGSE, i també es formà la Zona Escolar Rural Font del Cuscó, una de les 15 primeres de Catalunya i la primera del Penedès. Formàvem part activa del Secretariat d'Escola Rural i participàvem en les jornades que es feien arreu de Catalunya. El curs 1995-1996 abans de la implantació de l'ESO, érem més de 90, de P3 a 8è, amb 6 mestres de plantilla i 2 de reforç, compartits amb la ZER.

L'any 1997 coincidint amb la implantació de l'ESO i la pèrdua del darrer grup de 8è, la nostra escola es desvinculà de la ZER i començà una nova etapa, perdérem les hores de suport que teníem i també deixarem de tenir molt de material pedagògic i tecnològic, que fins al moment podíem compartir amb les escoles veïnes... El nostre poble creixia, s'obrien nous carrers, es feien noves construccions i les urbanitzacions del nostre voltant s'anaven emplenant de noves famílies provinents de l'àrea metropolitana. Va ser una decisió molt pensada i consensuada però no fàcil de prendre, només podíem comptar amb nosaltres mateixos, les nostres il·lusions i les nostres esperances per entomar el nou repte.

El curs 1998-99 començarem el segon curs de funcionament autònom com a escola cíclica, amb més de 60 alumnes i 6 mestres de plantilla, una mestra que impartia Religió Catòlica i un monitor d'Ed. Física de l'Ajuntament. Es parlava però, del possible increment de plantilla per donar resposta a les especialitats i això ens esperonava a continuar treballant plegats: famílies, docents, alumnat i Administració Local, tots a una fent pinya.

Vam pensar que era un bon moment per reivindicar-nos i tot recordant que feia 25 anys que s'havia reobert, es va crear una comissió per tal d'organitzar els actes de celebració. Érem més de 40 persones amb un objectiu compartit, mestres, alumnes, exalumnes, pares, mares, avis, àvies i Ajuntament amb una idea: "fer un homenatge a l'escola d'ahir, d'avui i de sempre" deïem... I va ser un èxit! Es van programar actes per a tots els gustos i per a totes les edats... la nostra primera pàgina Web, una excursió popular i un dinar de germanor, una xerrada pedagògica a càrrec d'en Francesc Imbernon sobre Freinet, un sopar

d'exalumnes amb mestres i exmestres del centre, l'edició del llibre i el vídeo "Un segle d'escola", una jornada esportiva destinada a l'alumnat actual i organitzada per exalumnes, una exposició "L'escola d'ahir, d'avui i de sempre" on comptarem amb la col·laboració de tot el poble i una gran festa de cloenda amb refrigeri i música en viu on tots plegats ens felicitem per tot allò que junts havíem pogut dur a terme amb il·lusió i entusiasme, i també, és clar, amb suport econòmic dels participants directes o indirectes, de l'Ajuntament, l'AMPA, del Consell Comarcal i de la Caixa Penedès.

Durant el curs 1999-2000 es va començar a fer les obres dels edificis del costat de l'escola, si no recordo malament a càrrec de l'Ajuntament en exclusiva (algú havia de moure fitxa), érem 9 mestres, 4 amb reducció de jornada. Gaudíem de 4 viatges de bus no obligatòries que duia els infants des de casa a l'escola i a la inversa en dues rutes, la 1 des de Viladellops i Sant Miquel per l'Eix Rossend Montané i la 2 des de Can Surià a Olivella passant per Can Trabal i l'Arboçar.

Amb l'entrada del nou mil·lenni es van continuar les obres i es va fer la delimitació dels espais de l'escola que incloïa el pati-plaça i la pista, teníem noves portes que sempre van estar obertes. Vam fer la 1a Trobada d'escoles d'Olerdola amb el patrocini i col·laboració de l'Ajuntament. Ja en feia 12 que nosaltres organitzàvem la Sortida d'Olerdola. Aquesta va sorgir per necessitat, ja us he comentat les relacions amb les escoles de la ZER i la seva posterior posada en marxa, això feia que els nostres infants fessin sortides de treball o d'esbarjo amb els de les altres dues escoles i vam valorar la necessitat de compartir i conèixer en una sortida tota l'escola, així que teníem itineraris rotatius amb activitats adequades per tal que els nostres nens i nenes els visquessin tots, però en cursos i edats diferents, per la Ruta 1 de transport i

l'Ajuntament, el Castell, Daltmar, Viladellops o Moja i per la Ruta 2 que ens duia a l'Arboçar/Can Trabal i Olivella, això sí, sempre incloïa i un dinar de germanor que fèiem al restaurant de Sant Miquel. Aquest també serà un curs recordat perquè el grup dels més grans (la meua tutoria de 5è i 6è) vam guanyar el concurs de l'Aventura de la Vida que consistia en unes colònies gratuïtes a Sau i ho vam gestionar de manera que tots el qui participàvem en el projecte d'educació emocional i per la salut hi poguéssim anar... i vam fer fins i tot caiac al pantà!

El 2001-2002 el Claustre era d'11 docents (4 en reducció i 1 en horari parcial). Sant Pere continuava urbanitzant nous carrers i es feien més construccions, era el torn d'obrir una llar d'infants municipal, el Pàmpol. Inicià el seu camí i d'alguna manera afirmava la nostra continuïtat com escola, iniciarem la coordinació i la col·laboració entre ambdues escoles. Olèrdola ja a 4 bandes: Rossend Montané, Circell, Gotims i Pàmpol. A l'estiu es feu l'adequació del nou edifici, el que s'anomenava 2a fase de la RAM (Remodelació, ampliació i millora d'edificis). Feia tants setembres que cada curs s'havia de reestructurar l'escola adaptant els espais disponibles als grups que teníem... tota la vida de trasllats i adequacions d'espais no en venia d'un més.

El 2002-2003 vam passar de ser escola cíclica a escola d'una línia, és a dir que per primera vegada teníem 9 tutories, una per a cada nivell, el Claustre estava format per 13 mestres (4 amb reducció i 1 per hores compartida amb altres escoles) Ocupàvem tots els espais de l'escola, les 2 aules grans, les 2 auxiliars, les 2 cases de mestres reconvertides i ara ja fèiem el salt cap al nou edifici amb 5 aules, de diferents mides, això sí, però molt desitjades. L'ascensor no ens funcionà fins al febrer però amb braços i energia ens en vam sortir.

Als baixos hi vam instal·lar el menjador que l'AMPA (Associació de Mares i Pares d'Alumnes) des de feia uns cursos duia en funcionament al local molantenc i, tot i que manteníem els 4 viatges de bus, ara ja sí podíem donar-li un espai dins les competències del Consell escolar, val a dir que només tenien beca de menjador els alumnes d'Olivella, creant un greuge comparatiu amb els d'Olèrdola, raó per la qual l'escola s'havia decantat cap al transport dels migdies i facilitar així el dinar en família. Les sortides, per abaratir costos, les fèiem per cicles

però amb activitats diferenciades, recordo que vam organitzar per tenir prou acompanyants adults un grup de voluntariat amb una sola condició: no s'acompanyaria al grup del fill o filla i va funcionar força bé. També vam fer la 3a trobada d'escoles i la 15a Sortida d'Olèrdola, amb dinar inclòs, aquesta vegada al pati de l'escola i servit pel nostre menjador. Va ser el meu primer curs sense tutoria.

L'estiu del 2003 es van fer la fase 3 de la RAM, les remodelacions dels espais antics per donar una uniformitat estètica a tot el conjunt, acompanyades amb millores a la xarxa i dotació informàtica per tal de poder dur a terme el programa iniciat el 2000-01 dotant cada aula del seu racó d'ordinador i tenint també una petita aula d'ordinadors per treballar als tallers.

El 2003-2004 vàrem continuar creixent en alumnat i en docents, ja vam ser-ne més de 120 i 14 docents (4 amb reducció) i per no variar es varen fer algunes adequacions als espais. Al mes de juliol entrà un nou equip directiu i el setembre del 2004 vaig tornar a fer de mestra, només de mestra i us asseguro que ja en tenia ganes. Aquest cop em van assignar la tutoria de 3r i assignatures i suport a 4t, ara tenia una aula

amb olor de nou i no la sala d'espera del metge reconvertida en aula, 17 o 18 fantàstics alumnes a càrrec meu i una companya de 4t amb qui compartir penes i glòries del cicle. Al mes de gener de 2005 em van fer la proposta d'iniciar una nova escola a Sitges, em va costar de prendre la decisió, mirava enrere i em sentia satisfeta de tot el que s'havia aconseguit... però ja sabeu el meu parer: hi ha decisions que hem de prendre, canvis que han de passar i pors que és necessari afrontar i juntament amb una companya d'infantil vam començar una nova petita però també gran escola.

Si he d'escollir un any de tots els que he estat a Sant Pere Molanta, sens dubte diria el 2003 que abraça 2 cursos, vam poder funcionar com escola d'una línia i vam tenir un fantàstic equip per dur-ho tot endavant: mestres, famílies i administració.

Si em demaneu un dia o un moment emotivament especial... ja que una imatge val més que 100 paraules, us en trio dues: La de l'Ana Gallego i la del Jordi Ràfols.

De l'Ana vaig aprendre molt, és amb qui més hores vaig compartir i conviure; ella sempre es va sentir molt molantenca i aquella celebració va ser també dedicada als 25 anys que feia des de la seva arribada a St. Pere Molanta, es mereixia el reconeixement que se li va fer just després d'aquesta fotografia.

En Jordi em va donar una gran lliçó de vida. A la foto estem gaudint de la festa de l'aigua del curs 2003-2004, tot un campió.

Paraules de la Família d'en Rossend Montané, per Maria Montané

Per a la família Montané, que l'escola de Sant Pere Molanta porti el nom de Rossend Montané és un gran orgull, i diria ORGULL amb majúscules. És una manera de sentir-lo present cada dia, tant per aquells que el van poder conèixer com per les generacions d'alumnes que passen per l'escola any rere any.

Per a nosaltres, és una manera de transmetre els seus valors, com l'estima pel nostre municipi d'Olèrdola, el seu compromís amb la gent, la seva implicació amb les associacions i el respecte per la natura, i fer que continuïn sent una font d'inspiració per a tots nosaltres.

I aprofitant que l'escola està d'aniversari, volem agrair la feina que han fet tots els equips directius i claustres de professors al llarg dels anys. Gràcies al seu esforç, dedicació i compromís, s'ha pogut mantenir viu aquest projecte, fent possible que el nom de Rossend Montané segueixi present en aquest espai tan especial per a tots.

De l'any 2005 al 2013, per Àngels Agramunt

Aquesta escola, l'escola que tenim en aquest moment, és el resultat d'una història que va començar fa més de 50 anys. És fruit de la tasca incondicional de totes i tots els mestres que hi hem treballat, dels pares que ens han acompanyat, dels monitors que ens han complementat en la nostra tasca i, sobretot, dels centenars d'alumnes que han ocupat els diferents espais en les diferents etapes.

Quan vaig acceptar ser la directora de l'escola l'any 2005, ho vaig fer amb la il·lusió i el repte de tenir una escola inclusiva, pedagògicament activa, oberta al món i a les noves tecnologies; on els infants fossin els protagonistes i les mestres i els mestres el braç en el que recolzar-se, a qui acudir quan calia fer una consulta o buscar un consell (elles i ells havien de ser el referent a qui adreçar-se i el timó que els ajudaria a arribar a bon port).

Quan jo vaig entrar a l'escola l'any 1995 érem una escola cíclica. Jo concretament tenia 3 alumnes: un nen de P-3 i dues nenes de P-5. Després, vam passar a formar part de la ZER Font del Cuscó fins que vam ser prou grans per tenir identitat pròpia com a escola. Vam posar al dia la biblioteca, l'aula d'informàtica, els ordinadors a les aules, les pissarres digitals, la visita d'autors i il·lustradors, vam activar les hores de pati i tantes coses que han ajudat a configurar l'actual escola.

I vam començar un camí d'innovació.

L'equip directiu que es va formar en aquell moment va ser un equip decidit i il·lusionat en el nou projecte i en el nou repte que ens plantejàvem. I així vam anar creixent curs a curs, dia a dia, i alhora l'escola es va anar fent petita, anava envellint. Calia un nou edifici.

Va ser un procés molt difícil i dolorós. Hi havia veïns del poble que hi estaven totalment en contra i van demanar la meua dimissió, introduint cartes a les motxilles del nostre alumnat anteposant l'interès personal al col·lectiu, el del poble.

Tot i així, el Departament es va mostrar ferm en la seva decisió i aquella escola petita es va convertir amb el que és ara: un edifici preciós, actual, dissenyat i pensat per un futur que ja tenim aquí.

Aquesta escola no es va inaugurar oficialment. Estàvem a les portes d'unes noves eleccions autonòmiques

i no va poder ser, però ens va visitar abans d'acabar el seu mandat el conseller M.I. Ernest Maragall. Amb

ell vam poder compartir opinions i fer demandes mentre preniem un cafè i coca del forn de Sant Pere.

L'escola es va inaugurar oficialment l'any 2016.

Durant tants anys de relació amb l'escola, les famílies, l'alumnat i el poble, he fet amics, unes amistats a

vegades més actives i profundes, d'altres no tant, però sempre sota el paraigua d'una feina ben feta.

L'any 2013 vaig haver de deixar la docència per greus motius de salut. Un dia el Dr. Fernández Solà, cap de l'Hospital Clínic de Barcelona, em va fer una pregunta:

- Si estiguessis curada que t'agradaria fer?
- Anar a treballar a l'escola amb les meves nenes i nens a L'ESCOLA ROSSEND MONTANÉ.

No m'agradaria acabar el meu escrit sense fer referència a un gran mestre i un gran amic el Manuel Escalante. Aquest escrit va per tu.

De l'any 2013 al 2022, per Àngels Urgell

I VET AQUÍ QUE JA EN FAN 50...

Que van tornar a obrir l'escola. I és quan em van demanar que expliqués les meves vivències, durant els anys que hi vaig treballar. Així mateix, amb el que xerxo!!!!

1. Aterro a l'escola

Doncs bé, l'any 2006 vaig començar com a mestra amb plaça definitiva. Recordo que acabaven de posar dos barracons, al pati de l'escola, perquè l'alumnat no cabia a les instal·lacions del centre. Va tocar arremangar-se i preparar el nou curs. Em van dir: "faràs P3, són 23 alumnes, el grup més nombrós de tota l'escola", una bona rebuda, oi? Era una escola curiosa, el pati era la plaça del poble, les cases de mes-

tres eren aules i s'havia construït un edifici nou, ja que l'escola anava creixent i ja no s'hi cabia. Jo la definiria com a una escola on anaven posant solucions a les constants variables que sorgien.

Aquella plaça, representava, juntament amb la pista, que estava a l'altra banda de l'edifici de primària, el punt neuràl-

gic de tot el poble on es celebraven els actes de la Festa Major i qualsevol esdeveniment de rellevància. Això feia que l'escola estigués ubicada en un lloc estratègic, que emocionalment, era molt

valuós pel veïnat de Sant Pere Molanta.

Aquell primer any, vaig anar aprenent com funcionava el centre. Em va semblar molt actiu, amb propostes interessants i amb unes companyes molt guais que van fer que el curs passés com un cop de vent.

I quina va ser la meua sorpresa, que abans d'acabar el curs, l'Àngels Agramunt em va proposar per ser la Cap d'Estudis, el curs 2007-08. Vaig acceptar aquest càrrec sense tenir ni idea del que suposava, però de mica en mica i gràcies a les meves companyes d'equip, l'Àngels i l'Elvira, directora i secretària respectivament, vaig anar aprenent a resoldre totes les feines que comportava aquest càrrec.

Aquesta experiència em va permetre endinsar-me en tot el que representa l'organització d'un centre educatiu. La part pedagògica, que és la pròpia d'una cap d'estudis, és per a mi la més motivadora, estressant, amb reptes constants... la que realment m'encanta.

L'escola Rossend Montané, era una escola dinàmica, que barrejava els projectes amb el treball sistemàtic, l'experimentació, l'art, la memorització... un cúmul d'accions pedagògiques que feia que l'alumnat sortís amb un bon nivell per iniciar un nou camí en el món de la secundària.

Aquest model ha sigut el fonament dels trets d'identitat de l'escola. A partir d'aquí nosaltres vam anar transformant la línia pedagògica adaptant-la a l'evolució de la societat. Crec que s'ha de tenir en compte d'on venim per poder continuar creixent. Treballar tenint en compte el que passa en el món actual, per poder projectar una visió d'on volem arribar: educar la ciutadania del futur.

Durant la meua etapa de Cap d'Estudis vaig viure moltes experiències a tots nivells, però el fet que ens va portar molts canvis va ser el pas de l'escola vella a la nova.

La construcció d'aquesta es va portar a terme l'any 2009, sense deixar de fer classes. Al setembre del curs el 2010-11, vam ocupar el que actualment és: la zona de primària, menjador, biblioteca, gimnàs i aula d'informàtica. Per Setmana Santa, ens van entregar la zona d'infantil, entrada, sala de mestres, direcció, secretaria i administració. Això va suposar haver de reorganitzar els espais, ubicant cada curs

a la seva aula, donant per acabada la fase de construcció.

"ESTÀVEM BEN DISTRETS, OI?" Sort de les vacances de Setmana Santa!!

2. Em proposen agafar la direcció del centre

Ja disposàvem d'unes noves instal·lacions que permetien projectar nous canvis pedagògics per a la millora de tot el nostre alumnat, així com una qualitat pel que fa als espais que ben segur ens portarien a realitzar experiències naixents, que fins ara no ens podíem plantejar.

El Departament ens va fer arribar un munt de mobiliari, que juntament amb el que teníem ens va permetre deixar un edifici força endreçat. Ja estàvem preparats per posar l'escola a ple rendiment.

El curs 2013-14, vaig agafar el relleu de la direcció del centre, i es va incorporar a l'equip el Joan Ruíz com a Cap d'Estudis, que em va acompanyar en aquesta nova aventura, juntament amb l'Elvira Beraza com a secretària, fins al final de la meua trajectòria professional.

Pel que fa a la línia pedagògica, teníem clar que volíem mantenir tots aquells aspectes que ja funcionaven i de mica en mica, anar modificant i introduint noves accions que milloressin els resultats acadèmics de l'alumnat.

Aplicar noves metodologies, formant-nos en aquells àmbits que vam considerar que ens podien aportar aspectes positius en la pràctica docent.

Els pilars de centre: famílies - alumnat - equip docent - equips de suport externs complementaris, eren sobre els que havíem de treballar per aconseguir una bona dinàmica de funcionament. Tots treballant en una mateixa direcció, i per això era necessari que hi hagués una bona entesa. Els equips que van acompanyar-me durant els meus dos mandats com a directora són:

Ajuntament d'Olèrdola: Lucas Ramírez, Arantxa Torres, Juanma Samblás, Eva Ruiz, Anna Boada, Xavier Serramià, Pere Sadurní, Mireia Mancera i Jordi Catasús. Amb ells/es vam poder realitzar molts projectes: van ajudar a potenciar la llengua anglesa, ens van aportar materials de patrimoni històric del municipi (còmics de l'Oriol Quera, Quaderns Llum de les escoles republicanes) que vam poder treballar a les aules; van potenciar l'ús de la biblioteca escolar dos dies a la setmana, també donar suport a l'alumnat amb risc social a través dels serveis socials de l'Ajuntament...

Ha sigut un plaer poder treballar amb una bona entesa,
a tots vosaltres, moltes gràcies!

AMPA /AFA: organisme que representa a les famílies de l'escola i que gràcies a les seves aportacions, vam poder fer moltíssimes activitats, així com equipar l'escola amb materials que consideràvem necessaris per al nostre alumnat.

Junta de l'AMPA: Nuri Parellada, Ester Miquel, Cisco Barrero, Sílvia Adolfo, Consol Barrero, Sergi Ansón, Carme Román, Andrea Serradell, María Robles, Toñi Pérez, Anna Muñoz, Érika Martínez, Joan Jiménez, Samanta Selva, Cristina Simarro, Elena Tàpia, Olga Manso i Lourdes Arenas; que juntament amb tots els membres i associats (la totalitat de les famílies de l'escola), van fer possible tot el que proposàvem.

Malgrat les anades i vingudes, les diferents maneres de mirar i la diversitat de persones,
us vull agrair la capacitat de treball i d'entesa que vam aconseguir amb un objectiu comú:
L'EDUCACIÓ DELS VOSTRES FILLS/ES.

Delegades de classe: figura d'enllaç escola/família. Voldria agrair la seva capacitat de traslladar les diferents informacions del centre a la resta de les famílies.

Equip docent: i com no, un espai per recordar a tots/es aquells/es docents, que en algun moment han estat a l'escola, des d'un dia fins a un munt d'anys. Ha sigut un plaer poder encapçalar un equip tan gran de gent que amb tantes diversitats de maneres de fer, han fet créixer l'escola i als nostres infants. És impossible anomenar a tothom, però vull deixar constància de què cadascun de vosaltres heu contribuït a l'educació dels infants del municipi. A l'Elvira i Joan el meu equip, que sempre em va recolzar i amb els que vam gestionar, cadascú amb les seves qualitats tot el que comporta sostenir un centre, sou molt grans!!

Equip de suport d'altres àmbits: administrativa, menjador, neteja, EAP, LIC, CRP, Inspecció...
Importants pel bon desenvolupament global d'un centre. A tots ells agrair la tasca feta durant aquests anys.

3. Arriba la llar a l'escola

El curs 2014-15, va ser el començament oficial del meu primer mandat. El tema estrella d'aquell curs va ser la incorporació de la Llar al nostre centre. La davallada de l'índex de natalitat, va portar l'Ajuntament a proposar-nos l'acollida de l'escola bressol per a continuar donant aquest servei, donat que el nombre d'infants que l'utilitzaven era molt baix. Tot i que les mesures van portar malestar a les famílies que necessitaven el servei, vam començar el curs 2014-15 amb la llar al centre. L'evolució, malgrat que les instal·lacions no eren suficients, va ser molt positiva.

Vam tenir molt bona entesa amb totes les educadores i van compartir amb nosaltres totes les activitats que es van proposar, sempre estaven a punt de fer-ho. No tinc més que bones paraules en referència a totes elles, perquè van ser un exemple a l'hora d'adaptar-se a totes les situacions diverses que se'ls hi van anar presentant. També cal agrair a totes les famílies que van apostar per portar als seus infants al nostre centre, valorant la tasca e-

ducativa que realitzaven les educadores de la llar. Estar al mateix centre ens va beneficiar en alguns aspectes: l'alumnat de la llar seguia una mateixa línia que es feia present quan s'incorporaven al segon cicle d'educació infantil, sempre sense perdre la mateixa identitat i, per altra banda, donada la incertesa pel que fa a l'índex de natalitat d'aquells anys, ens va permetre mantenir les ràtios de les aules, el fet de venir a la llar els permetia quedar-se al centre. En aquell moment, això ens preocupava molt, teníem por que ens tanquessin algun curs.

4. Projectes de línia d'escola

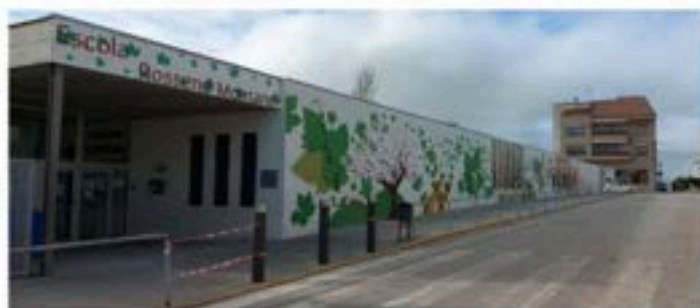
La diversitat a les aules era una realitat i cada vegada s'incrementava més. Aquest tema ha estat molt present, per tal d'atendre a tot l'alumnat amb la màxima cura i qualitat possible. Vam decidir desenvolupar projectes que ens permetien atendre a les necessitats individuals, realitzant les adaptacions que eren necessàries en cada àrea. Calia visualitzar a cada alumne com a un, per poder avançar com a grup. Aquest ha sigut un objectiu molt present en tota la nostra trajectòria educativa.

Mediació i Pedagogia Sistèmica. Un dels principals temes que vam treballar, va ser la referida a la resolució de conflictes, mitjançant la mediació. L'altra branca per la qual vam apostar va ser la Pedagogia Sistèmica, que es defineix com: una nova manera de mirar l'educació i la nostra actitud respecte de tots els actors de l'acte educatiu: famílies, alumnes, usuaris, educadors/es, docents i personal de suport.

Aquest enfocament pedagògic intenta crear les condicions idònies perquè l'escola sigui un espai orientat cap a l'aprenentatge de la vida.

Això ens va permetre una comunicació molt més fluida en tots els àmbits.

Tot el claustre es va formar en mediació durant dos cursos. El curs 2012-13, quatre docents vam fer un postgrau en Pedagogia Sistèmica i de mica en mica vam anar posant-ho a la pràctica.

Gràcies a aquest postgrau vam poder fer el reconeixement a la figura del Sr. Rossend Montané, i la inauguració del nou centre. Vull fer menció de les tres docents: Mati Sáiz, Emi Ciudad i Sílvia Ferrando, que juntament amb mi van fer possible tot aquest procés de donar visibilitat a la nostra escola, així com el canvi de mirada cap a l'alumnat, famílies, docents i resta de la comunitat educativa.

A partir del 2014 quan vaig presentar el Projecte de Direcció i fins al final del meu mandat el 2022, vam anar desenvolupant nous projectes, sempre tenint en compte quins objectius d'aprenentatge volíem assolir amb aquella pràctica.

Projecte de llengua anglesa. El curs 2013-14, i mitjançant l'ajuda de l'AMPA, vam incorporar la figura d'un auxiliar de conversa, en Richard Smith. La funció d'aquest noi, nadiu anglès, era reforçar la tercera llengua, fent èmfasi en la parla a les sessions d'anglès. Com que la valoració va ser molt positiva, el curs 2014-15, vam presentar a l'Ajuntament aquest projecte, amb la finalitat de què ens poguessin ajudar econòmicament. L'Ajuntament va valorar

la importància d'aquest i els va semblar que potenciar l'anglès en una societat com l'actual, per a tot l'alumnat del municipi, era una bona aposta. És així com va néixer aquest projecte i es va dur a terme gràcies a: les famílies, escola i l'Ajuntament.

Vam ampliar les hores d'anglès, i hi havia coordinacions amb l'activitat extraescolar de "speaking", tot per millorar el rendiment acadèmic. Per completar-ho vam incrementar el nombre de docents de l'especialitat de llengua anglesa i vam fer activitats: tallers amb la Lesley Yendell.

manualitats, teatre, sortides... Ha sigut una gran aposta per a tots els infants que n'han pogut gaudir.

Projecte ROSSEND MONTANÉ. El dia 31 d'octubre de 2016 va ser l'aniversari de la mort del Sr. Rossend Montané. Per tal de retre homenatge a la seva persona, i dur a terme la inauguració de l'escola, que fins en aquell moment no l'havíem fet, a l'inici del curs 2015-16 es va donar el tret de sortida a aquest projecte.

El dia 9 d'octubre de 2015, es va inaugurar el projecte. Es van fer diferents actes i vam poder comptar amb tota la família Montané i una destacable representació del Departament d'Educació. Va assistir a l'acte el Secretari de Polítiques Educatives de la Generalitat, Joan Mateo; la directora general d'Educació Infantil i Primària, Carme Ortoll; i la directora dels Serveis Territorials de Barcelona-Comarques, Montserrat Llobet. Les autoritats municipals estaven encapçalades per l'alcalde d'Olerdola: Lucas Ramírez i entre els assistents s'hi trobaven els exalcaldes Josep Mir i Josep Tort. L'acte es va acabar amb la interpretació de dues cançons, a càrrec dels alumnes de 6è: "Qualsevol nit pot sortir el sol", de Sisa, i "La resposta està en el vent", de Bob Dylan, que van captivar per la seva autenticitat. Representants dels alumnes que acullia l'escola, incloent-hi els de l'escola bressol, El Pàmpol, van lliurar a les autoritats flors fetes com a treballs manuals.

Projecte Fira Solidària. Aquest és un dels projectes que més s'ha allargat en el temps, evolucionant i prenent diferents formes. Al començament, el curs 2012-13, va ser pensat per promoure accions de caràcter social, treballar pel bé comú. La Fira consistia en elaborar manualitats i vendre-les utilitzant la moneda de l'escola, els molantes; aquests s'aconseguien portant aliments al centre. En acabar, aquests aliments, s'entregaven a l'Ajuntament, i posteriorment des d'allà es distribuïen a persones del municipi que ho necessitaven. Aquest projecte va estar en constant evolució i creixement, i vam aprofitar per treballar continguts del cicle superior. Tot fusionant-lo amb altres projectes que ja treballàvem: Rossend Montané, Cueme, Escoles Somrients i llengua anglesa.

L'objectiu d'aquests projectes era, d'una banda, donar a conèixer la persona que donava nom al centre, així com els seus valors, el nostre entorn. D'altra banda, aprendre la paraula "EMPRENEDORIA", ens feia crear una empresa, animar als diferents grups per crear productes i vendre'ls. Posteriorment, es va ampliar amb la nostra col·laboració amb l'ONG Sonrisas de Bombay, dedicada a la prevenció i lluita contra el tràfic de persones a l'Índia; tot i que ara han ampliat molt els seus àmbits d'actuació.

El fet de proposar un treball de caràcter social amb l'Índia, també ens va facilitar el treball de la llengua estrangera. Fèiem intercanvi de cartes amb alumnat de l'Índia i connexions en línia, per poder conèixer els nostres "partners". Fer útil i posar en pràctica l'anglès. Tot això, facilitat per l'ONG Sonrisas de Bombay, a partir del seu projecte "Escoles somrients".

La culminació de tot plegat, va ser l'espectacular participació de les famílies en totes les activitats que vam proposar, arribant a recollir gran quantitat de productes alimentaris, així com aportacions econòmiques procedents de: berenars, xocolatades, compra de llimones... i d'altres activitats que es realitzaven al centre per col·laborar amb aquesta entitat sense ànim de lucre.

Projecte STEAM i AquíSTEAM. Aprofitant que a l'escola teníem una mare que ens podia ajudar en tot el procés de formació, la Cristina Simarro, a la que li vull agrair tot el que ens va ensenyar, i l'acompanyament posterior, el curs 2016 vam endinsar-nos al món de les matemàtiques, les ciències i la tecnologia, sense oblidar-nos de la vessant artística que sempre ha sigut un àmbit que ha estat molt present a l'escola.

Consistia en el fet que a partir d'una situació real l'alumnat sigui capaç de realitzar hipòtesis i prengui un rol actiu a l'hora de buscar possibles solucions i fomentar així el pensament crític. Aquest enfocament ens va permetre treballar les diferents àrees de forma interdisciplinària i així poder aprendre d'una manera globalitzada i significativa.

Això, més la participació en un programa de la UPC anomenat AquíSTEAM, ens va fer veure que el món científic tecnològic era un camp majoritàriament masculí perquè les noies, en arribar al cicle mitjà, descartaven dedicar-se, en un futur, al món científic. Aquesta reflexió ens va fer reformular la nostra pràctica docent en aquestes àrees.

La importància de la tecnologia i la necessitat de visibilitzar les dones que havien sigut pilars en l'evolució científicotecnològica en la història, a escala mundial, ens va fer promoure aquest esperit científic en tot l'alumnat del centre.

En aquest cas vull agrair a la Maite Cabezas, actual directora, que em va acompanyar en la realització d'un curs de formadors Steam, que ens va permetre ampliar els nostres coneixements i poder-los implementar a l'escola, així com poder fer formació al nostre claustre i a altres docents dels centres de la comarca.

Tenint en compte tot això, vam intentar incentivar al nostre alumnat femení: si volien, elles també podien ser dones de ciència en un futur. Vam participar en el projecte de Dones científiques i també vam aprofitar les famílies que treballaven en l'àmbit científic, fent xerrades al nostre alumnat.

Projecte Impuls a la lectura. La lectura i la comprensió lectora, sempre ha sigut un repte escolar. Havíem d'anar reinventant la pràctica docent per tal de tenir motivats al nostre alumnat. Vam anar portant a la pràctica petits projectes a tots nivells per tal de potenciar l'àmbit lingüístic: lectura, escriptura i comprensió. Això ens va portar a ser referents en el projecte d'impuls a la lectura i en alguna edició ser guanyadors del premi Baldiri i Reixac. Vam participar en el Certamen de Lectura en Veu Alta, que malgrat no vam arribar mai a la final, permetia que els nostres lectors més grans fossin partícips de noves experiències literàries.

El programa d'autors a les aules, també va contribuir a impulsar la llengua, i donar-li un lloc rellevant dins la formació del nostre alumnat. Vam començar a generar aquest projecte gràcies a les compres de llibres de lectura de les famílies, ja que així, les editorials ens ho retornaven portant els autors, il·lustradors... a l'escola. Cada curs, ens van visitar entre 7 i 9 persones relacionades amb l'àmbit de la literatura i al final de la meua trajectòria fins i tot vam poder gaudir de llibres d'històries cantades. Els cantants i alhora il·lustradors, Cesk Freixas, Jan Riera (músic del grup Catarres), Valentí Gubianas, Anna Gelats... van venir a l'escola per estar durant un matí amb el nostre alumnat, interactuant amb ells. Tot plegat ho fèiem servir per donar vida a la festa literària de Sant Jordi, juntament amb els tradicionals Jocs Florals.

Tot aquest plantejament, i la tasca escolar del dia a dia, va fer que l'alumnat millorés el rendiment, tot i que l'arribada de les noves tecnologies, i sobretot el mòbil (WhatsApp) ens anava en contra: escriptura abreujada, utilització de codis... tot un nou sistema de comunicació per escrit, al qual ens vam que haver d'adaptar seguint l'evolució tecnològica del moment.

Xerrades per a famílies i alumnat. Tenint en compte tota aquesta evolució tecnològica, problemàtiques rellevants a nivell mundial i d'altres temes que consideràvem interessants, vam creure important promoure xerrades que ens ajudessin a resoldre dubtes sobre alguns aspectes que ens estaven afectant i alhora presentar als nostres alumnes temes de rellevància en el món actual. Marc Masip, pel treball d'ad-

diccions, Ousman Umar, fundador de Nasco Feeding Minds ONG, migrant supervivent que va venir en patera des de Ghana. Tallers sobre la violència de gènere a càrrec de l'Ajuntament, dels mossos...

Això ens havia de garantir que les nostres famílies i alumnes descobrissin un entorn segur utilitzant les tecnologies.

Tots aquests projectes els vam anar consolidant any rere any, i adaptant-los després d'anar-los avaluant.

Digitalització del centre. El curs 2019-20 va començar amb tota normalitat, però el 13 de març de 2020, ens van confinar. La pandèmia del coronavirus va sacsejar tota la societat. Aquest fet va provocar un daltabaix. Vam organitzar el currículum per poder impartir classe en línia, facilitar les tasques a les famílies que alhora havien de treballar, resoldre necessitats tecnològiques de les famílies... una quantitat d'aspectes que

ens van caure a sobre, que suposaven un esforç extraordinari. Recordo aquells dies de treball intens, crec que no havíem anat amb tanta pressió com llavors, tots colze a colze per poder mantenir el contacte amb l'alumnat i poder impartir classe de forma ordenada. Treballar amb el Drive, crear carpetes per alumnes, muntar vídeos que expliquessin com ens organitzaríem per les famílies, atendre les necessitats tecnològiques de l'alumnat i alhora dels mestres (ordinadors, connexions...), tot plegat una bogeria. Vist en la distància, crec que entre tots/es ens vam organitzar prou bé, vam generar el projecte coronavirus, amb l'objectiu de què el nostre alumnat i la seva família estiguessin al dia de tot el que estava passant, així com que aprenguessin i treballessin amb les propostes que els hi enviàrem. Malgrat tot l'enrenou, estic contenta de la capacitat de reacció que vam tenir tota la comunitat educativa. Aquest fet ens va fer veure que a l'escola hi havia moltes mancances de caire tecnològic. El curs següent vam començar a invertir en materials per a què, si ens tornàvem a trobar en una situació semblant, li poguéssim donar sortida. Gràcies a les famílies, AMPA, Ajuntament i Escola, el curs 2020-21, teníem totes les aules equipades amb ordinadors i tauletes, el que ens garantia que si ens tornaven a confinar estaria tothom cobert. L'Ajuntament va donar connectivitat a tot el poble i d'altres indrets del municipi. En l'àmbit pedagògic es van incrementar les sessions d'aprendre a utilitzar l'ordinador com a eina educativa: Word, barra d'eines, Google, correu, Drive, Canva... amb l'objectiu que sapiguessin fer un ús acurat i cerca d'informació, via internet, de forma segura. Amb aquestes sessions, el nostre alumnat va millorar en el tractament d'eines digitals i presentació de treballs.

Tot i els efectes col·laterals de la pandèmia: mantenir distàncies, les mascaretes, ventilació, accés restringit al centre..., ens vam ensortir prou bé, amb una capacitat d'adaptació exemplar.

Així van passar dos cursos, fins que la pandèmia va afluirar

El curs 2021-22, l'últim de la meua trajectòria professional, va ser un any dedicat a l'art. Necessitàvem espais d'expressió lliure, per això es van fer: taller dibuixonades (Arsenal de Vilafranca); teatre amb Clara Cols; taller amb el grup Xiula, per treballar la diversitat a les aules... i com a final del Projecte Petjades: un mural a la pista de l'escola on tornàvem a trobar-nos famílies, mestres i infants. UNA PASSADA!

A més vaig poder gaudir d'unes colònies d'anglès, amb alumnes de 5è i 6è, de les que me'n vaig emportar un record inoblidable.

Què més us puc dir?, tot i la gran complexitat que comporta la gestió d'un centre, em sento una persona molt afortunada d'haver pogut treballar d'allò que m'apassiona.

He gaudit de cadascun dels projectes. M'emporto molts gestos d'afecte per part d'alumnes i també de les famílies, la qual cosa us agraeixo molt.

I l'escola actual, per Maite Cabezas

I ja per tancar aquesta revista, arriba el meu torn. Soc la Maite Cabezas, l'actual directora, des del curs 2023-24.

Vaig arribar a aquesta escola el curs 2015-16 per fer l'educació física i la tutoria de 2n A. Em vaig trobar un centre amb els objectius molt definits, amb una base sòlida, un claustre molt potent, un equip directiu format per l'Elvira com a secretària, la meua gran mestra d'economia i de moltes coses més, el Joan, com a Cap d'Estudis, amb una organització metòdica de tot el que es feia al centre, i l'Àngels com a directora, que a més de cuidar a famílies i alumnat, cuidava al seu equip i era una excel·lent gestora.

L'any 2023 vaig agafar el relleu de direcció del Joan Ruiz. Amb ell i amb l'Àngels Urgell vaig aprendre molt. Vaig aprendre que la direcció d'una escola no es tracta només de tràmits burocràtics infinits, compaginats amb la docència, que tant m'agrada. Es tracta d'escoltar a les famílies, els alumnes, de conèixer-los a tots i totes, i vetllar pel seu benestar. Aquest amor per la feina el vaig poder veure en les direccions amb les quals vaig conèixer a l'escola. I només tinc paraules d'agraïment per TOT el que van fer per l'escola, per deixar-la en tan bon nivell i qualitat educativa. No eduquem màquines reproductives de continguts, sinó persones, i això és el més important, formar bones persones. I podria dir que aquest és un tret característic de tots qui han passat pel Rossend Montané.

En aquest repte m'acompanya un fantàstic equip directiu format per l'Adara Puig-Serra, mestra d'Educació Especial i secretària, i el Nil Saldanya, d'Educació física i Cap d'Estudis. I ben aviat ens acompanyarà en aquesta aventura directiva la Lorena Román, com a secretària entrant. També vull fer menció al Santi Pardo, el bidell, per la seva entrega i treball per l'escola, així com a la Cristina García, l'actual administrativa, sense els quals el funcionament de l'escola no seria el que és. També m'agradaria mencionar per la seva trajectòria i epicàcia laboral i personal a la Sònia Feced, que fou administrativa al centre durant 20 anys. Al Floren, el mestre d'hort i gran fuster, que ajuda de forma desinteressada i entregada, i al Richard: we miss you!

A tots els que formeu o heu format part de l'escola en algun moment: mestres, alumnes, direccions, famílies, AMPA's, monitoratges, servei de neteja, brigada, regidories i alcaldies, us vull donar les gràcies perquè heu format part de la història d'aquesta escola, i amb amor, treball, i molt d'esforç l'heu fet créixer i brillar. Jo ara entomo la direcció del centre amb una gran responsabilitat de mantenir tots els èxits assolits, i fomentar el benestar, harmonia i nivell qualitatiu del centre. Un gran repte!

A dia 29 de març celebrem la festa del 50è aniversari de la reobertura de l'escola. Aquesta festa és una mostra d'agraïment, retrobament i germanor amb tots qui hem format part de la història d'aquesta escola. I també d'aquells qui van ser infants que van assistir al centre prèviament als anys 70, en els seus orígens, amb l'escola Freinetana, i el bonic llegat que ens van deixar escrivint les revistes Llum.

Avui estrenem nou logotip d'escola, gràcies a la col·laboració de l'escola Arsenal de Vilafranca, i en concret als alumnes Maria Atienza, Maria Amat i Jeanpierre Abad, pel disseny del logotip, amb la col·laboració de Laia Carrillo en l'adaptació de la tipologia textual d'aquest. L'objectiu era crear una nova marca d'identitat del centre. El pàmpol, és el que trobem serigrafiat a les rajoles verdes de l'escola, signe característic del Penedès i del nostre entorn vinícola, on a l'interior podem observar les línies d'unes empremtes digitals, la petjada de tota la comunitat educativa que ha passat per l'escola, i que dona nom a la revista escolar. La tipologia textual combina lletres en lletra d'impremta, com la de la revista "Llum", i lletra lligada, donant aquest toc infantil en el procés de la lectoescriptura.

Escola
**RÖSSEND
MONTANÉ**

Aquests cursos hem seguit col·laborant i treballant projectes amb artistes i professionals de diferents àmbits com Valentí Gubianas, escola d'art l'Arsenal, Núria Ortuño, Xavi Forcadell, Clara Cols, amb autors i il·lustradors, per seguir fomentant els valors de convivència, el gust per la lectura, l'autocura, i l'expressió i desenvolupament de tots els àmbits que ens formen com a persones.

Agraïm a totes les persones que s'han implicat per fer possible aquesta festa, organitzant-se en comissions, aportant el seu granet de sorra, col·laborant en l'organització i gestió, a l'Ajuntament d'Olèrdola per la seva organització conjuntament amb l'escola. A la Ilma, Alcaldessa Fina Mascaró, per ser la propulsora d'aquesta festa, conversant un 9 de setembre, tot a observant la placa que hi ha penjada al hall de l'escola, veient la data de reobertura el 1974. I agrair a tots els veïns i veïnes de St. Pere Molanta per la seva predisposició en ajudar-nos en tot moment en la recopilació de fotografies, explicant-nos la història d'aquest gran poble, obrint-nos les portes de casa seva, i ajudant-nos a comprendre la història de vida i pas del temps que ha deixat en els seus habitants.

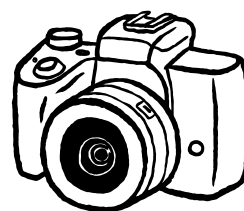
Podem dir que a l'escola Rossend Montané i St. Pere Molanta, deixa i seguirà deixant en els nostres cors, PETJADES...

Fotos de Promocions

Una comissió d'exalumnes i mestres ha preparat aquest recull especial de fotografies que capturen l'essència de totes les promocions que han passat per aquestes aules.

Esperem que aquest recull us transporti a moments especials, que despertin somriures i recordin els valors que ens uneixen com a comunitat educativa. Gràcies a tots els que, any rere any, heu fet que aquesta escola sigui un lloc inoblidable.

Disculpeu si alguna foto no està agrupada a la dècada corresponent; gràcies per la vostra comprensió.

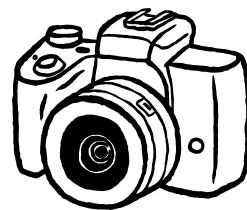

ABANS DEL 1970

DÈCADA DEL 1974-1984

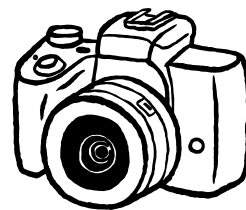

DÈCADA DEL 1985-1994

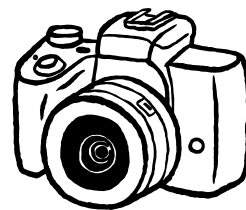

DÈCADA DEL 1995-2004

DÈCADA DEL 2005-2014

DÈCADA DEL 2014-2024

**GRÀCIES A TOTA LA
COMUNITAT EDUCATIVA
PER PARTICIPAR I
COL-LABORAR!**

